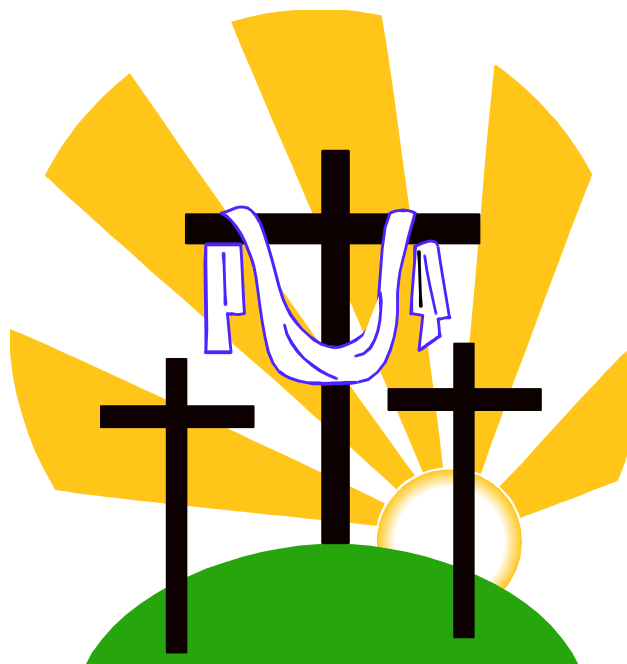
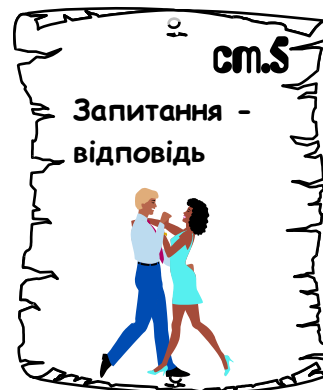
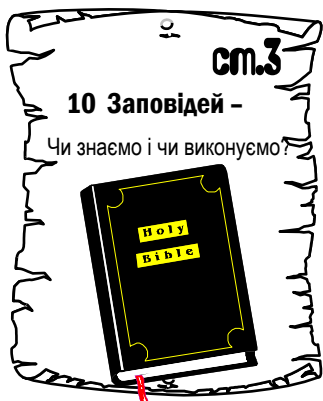

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

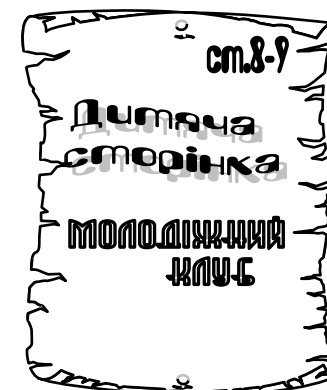
„Чого ви шукаєте Живого між мертвими ?”

Луки 24:1-12

Христове воскресіння - це велике свято. Цього дня люди йдуть до церкви, тисячі прихожан можна побачити в храмах, навіть тих, які хоч один раз на рік прийшли. Всі люди в цей день веселі, вітають одне одного: «Христос Воскрес!» Щоправда, з двома помилками у цьому реченні: перша - мало хто знає, Хто такий Христос, і друга - мало хто справді вірить у те, що Він воскрес. Дуже сумно, коли люди святкують, але не знають, що святкують і повірте, що це проблема є у багатьох. Ви не один рік святкуєте це свято і не один рік, якщо дасть Бог, будете ще святкувати його, тому подумайте над тими подіями, які сталися того дня з тим, аби навіть своїм дітям могли розповісти, з чим пов'язане це свято.

Для учнів Ісуса Христа це були не найкращі часи. Із смертю Ісуса Христа померли надії багатьох. Одні зрадили Ісуса, інші порозбігалися. Всі думали, що все скінчилося, але майже ніхто з них не пам'ятав слова Ісуса про воскресіння, майже ніхто навіть не думав, що Ісус знову буде живий. Це трапилося у суботу, і той день був не днем радості, а днем смутку і печалі за Господом - ніхто не радів, учні плакали.

У неділю зранку жінки пішли до гробу Ісуса, взявши з собою пахощі, щоб намастити тіло Ісуса, як то було заведено. По дорозі вони відчували діль у серці, не дуже бажали йти туди. По дорозі розмірковували, а хто ж допоможе каменя відсунути від гробу, щоб могли туди зайти. Але підійшовши ближче, побачили щось незвичайне -

камінь стоїть осторонь, Ісусового тіла немає і римська варта кудись зникла. Все було незрозумілим: невже вони не до того гробу прийшли, чи що.

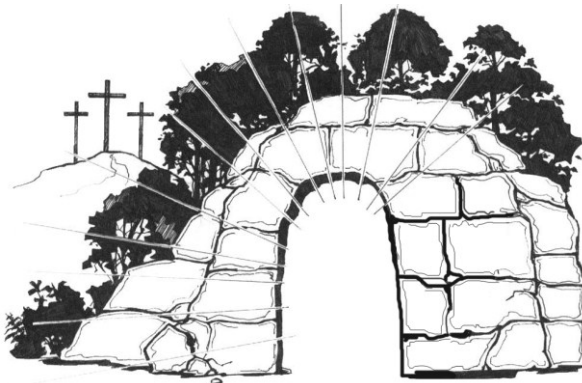
В той час, коли вони стояли безпорадними, раптом їм з'явилися два ангели у блискучих оджах. Жінки перелякалися, похилили голови, не розуміючи, що тут діється? Тоді ті два мужі задали жінкам досить дивне запитання: „Чого ви шукаєте Живого між мертвими?“ Це було досить дивне запитання для жінок, адже вони шукали не живого Ісуса, адже на власні очі бачили, що Він помер. Вони залишили Його тіло мертвим, бачили, як Його тіло поклали до гробу однієї багаторічної людини з Ариматеї на ім'я Йосип. Реально було те, що жінки прийшли навідати могилу, де лежало тіло Ісуса.

Проте запитання тих двох ангелів: «Чого ви шукаєте Живого між мертвими?» було не просто запитанням, воно було сказане з певним осудом, можливо, ангели навіть суворо поставили його. Вони не почали своєї промови до жінок словами, мовляв: «Жіночки, ми вас добре розуміємо, ви сумували, багато забули. Можливо, те, що казав Ісус було для вас нереальністю, і т.д.» Ні. Запитання, яке задали ангели стосувалося одного: чому ці жінки не слухали Господа? Чому всі учні, які провели разом з Ісусом, які бачили Його чудеса, які слухали Його проповіді, забули те, про що Ісус трічі говорив: про Своє воскресіння, про Його Царство не з цього світу? Сам Ісус трічі повторював своїм учням: „Сину Людському...“ (24:7)

Лише після такого нагадування ангелів жінки згадали ці слова Ісуса про воскресіння. (вірш 8) Досить цікаво, що не тільки Лука пише про те, що учні забули Ісусові слова, але й апостол Іван пише те саме і додає, що навіть і він забув про це. Після такої розмови з ангелами жінки прийшли розповісти про це іншим учням, але ті їм не повірили, що Ісус живий. І тоді Петро побіг до гробу, щоб самому пересвідчитись у цьому. Мені здається, цим запитанням ангели хотіли ще інше запитати: де ж ви були ці три роки і чому не слухали те, що Ісус вам говорив? Для ангелів, котрі бачать лице Бога і виконують Його накази, дивно, що діти Божі забули Його Слово про те, що Ісус має воскреснути.

Мені здається, люди у наш час чимось схожі на тих учнів Ісуса, які ніби слухали, та не чули. Десятки років можна бути членом церкви, але так і не розуміти: воскрес Ісус, чи ні. Можна роками ходити до церкви і не знати, чи будете мати життя вічне, чи ні. Звичайно, для ангелів було дивно, що учні Ісуса не слухали Його слів. Для ангелів і зараз дивно, чому ми не хочемо чути ті слова, які Господь сказав через Біблію.

Знаєте, якою сьогодні є проблема багатьох людей? Ми завжди хочемо приймати від Бога тільки те, що ми можемо уявити, пережити, відчувати, але не те, що виходить за межі нашого людського розуміння. Те, що Бог є любов, ми можемо собі уявити, але те, що ця любов була показана також на хресті – багатьом важко зрозуміти. Нам важко зрозуміти ще багато речей, але нам певною мірою потрібно прислухатися до тих слів ангелів, які сказали жінкам: чому ви не слухаєте того, що Бог вам говорить? Адже Він це говорив.

Сумніваючись багато речей ми не можемо собі уявити. Ми не можемо зрозуміти, що наші гріхи Бог нам простив, ми не можемо збагнути Божої милості. Нам важко зрозуміти, як то Бог може зробити з нас нову людину. Але тут ангели нам можуть нагадати: хіба Бог вам не говорив про прощення, хіба Він не казав, що має владу зробити нас новою людиною? Чому ж ви не приймаєте цих Божих слів?

Є один хороший приклад. Ви всі знаєте притчу про блудного сина. Коли син повернувся додому, батько простив йому, прийняв його і вони знову почали жити разом. Уявімо собі наступний день, коли син випадково розбив кружку, адже він звик їсти з свинями. Думаєте, батько його вижене? Ні. Батько буде його вчити, виправляти, наставляти, допомагати, щоб син знову став таким, як був. Це відноситься і до нас, і до нашого життя з Богом.

І на закінчення. Всі ви, напевно, чули, яка велика кількість паломників приїждить до Єрусалиму, щоб побачити місце гробу Господнього, де був похований Христос, на місці якого зараз стоїть церква. Ця церква була побудована матір'ю імператора Константина у 325 році. Але, що мені найбільше подобається у цьому всьому, це слова, написані при вході до гробниці. Уявіть собі людину, котра пододала тисячі кілометрів, щоб потрапити до Єрусалиму, до гробу Господнього, і тут вона заходить у церкву і читає слова над входом до гробу: „Чого ви шукаєте Живого між мертвими?“ (Лука 24:5). Там його справді немає. Але Він є недалеко від нас, від наших домівок. Ісус живий. І хоч Ісус і помер, проте Він воскрес на третій день. Він живе!

Це було найбільшою радістю для учнів Христа, бо вони бачили живого Бога. Ісус не просто воскрес, протягом 40 днів Він являвся своїм учням, підбадьорював їх. Він приходив і до всіх разом, і до кожного окремо, Він був разом з ними. Хома, Марія Магдалена, Савл... Ісус знав кожного, їх проблеми, сумніви, страх, а після Свого воскресіння Він показав їм, що не потрібно нічого боятися, потрібно лише вірити, і що Він завжди буде з ними і підтримає їх у важку хвилину. Великою радістю для учнів було почути від Ісуса, що Він буде з ними до кінця. І кожен день у своєму житті вони відчували Його присутність, Його допомогу.

Воскресіння Ісуса є найбільшою радістю і для нас, бо Ісус і зараз живе. Він довів цілому світові, що Він невіддільний смерті. Христос воскреслий незримо, але відчутно являється кожному. В житті кожного з нас збувається зустріч з воскреслим Господом, і Він приходив до кожного, стукаючи в двері його серця, знаходячи кожному свої слова. Ми повинні почути, відгукнутися на цей стук тому, що Господь прийшов врятувати і змінити життя кожного з нас особисто. Господь воскрес з тим, щоб і ми мали життя вічне. Тому в цей великий день Пасхи нехай кожен із вас занесе в серце цю радість і думку: Господь і мені з'явився, Він і для мене воскрес, і для мене говорить, і зі мною залишається і буде завжди як мій Господь, як мій Спаситель, як мій Бог. І нехай це свято воскресіння Христового триває не три дні за звичаєм, а ціле ваше життя. Нехай ціле ваше життя воскреслий Господь буде з вами.

Мурза В.В.
пастор УЄРЦ, м.Свялява

10 Заповідей - чи знаємо і чи виконуємо?

ановні читачі. Ми далі вивчаємо Заповіді і осподні. Давайте далі пізнавати волю Господню, яку Він об'явив нам у п'ятій Заповіді.

Що означає ця Заповідь, і яка тут є воля Божя? Дуже гарне тлумачення Заповіді подає Гейдельберзький катехізіс: «Щоб я шанував, любив і був вірним своїм батькові та матері і всім старшим наді мною; щоб я слухався і корився їм, як і належить, коли вони виправляють і карають мене (2 М. 21:17, Пр. 1:8, Пр. 4:1, Рим. 13:1-2, Еф. 5:21-22, Еф. 6:1-9, Кол. 3:18-4:1); щоб я був терплячим до їх помилок (Пр. 20:20, Пр. 23:22, 1 Пет. 2:18), бо саме через них Бог вирішив керувати нами (Матв. 22:21, Рим. 13:1-8)».

В цій Заповіді йдеться про владу, старшинство і пов'язана вона з домом, сім'єю. У цьому є добра причина. Саме батькам Бог доручив священний обов'язок приймати і виховувати дітей. Саме там зростають члени церкви і громадяни. Саме там визначається майбутній добробут церкви і суспільства. Батьки, які не серйозно ставляться до своїх обов'язків, а діти, які є неухажаними до своїх батьків, завдають величезної шкоди структурі самого життя.

Саме з цієї причини в Писанні можна знайти багато місць, присвячених вихованню дітей. Закон навчає дітей «шанувати своїх батьків», а це означає високо поважати їх, слухатись їх, брати з них добрий приклад. Дітям суворо наказано не бити своїх батьків (Вих.21:15; Прип.19:26), не проклинати (Вих.21:17; Прип.20:20) не зневажати їх. В книзі Приповісток є дуже багато таких наказів, як: «Сину мій, не забудь ти моєї науки» (3:1), «Послухайте діти, напучення батькового» (4:1). Там також говориться, що «Зневажає безумний напучення батькове...» (15:5) Повчальним є те, що ця Заповідь пов'язує покірливість дітей своїм батькам із майбутнім, «щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі». Тут Господь пов'язує спадщину обіцяної землі з покорою дітей, які успадкували ту землю. Якщо вони високо цінуватимуть своїх батьків, то довго проживуть на цій землі. Сьогодні обіцяна земля вже не тут, але мета залишається. Вона полягає в тому, що ті, хто дотримується цієї Заповіді, отримають Боже благословення не тільки сьогодні, але і завтра.

В цій Заповіді також йдеться і про поважне ставлення батьків до своїх дітей. Батьки повинні тримати своїх дітей в дисципліні. В Приповідках говориться, що «хто стримує різку свою, той ненавидить сина свого» (13:24), і «не стримуй напучування юнака» (23:13). Батьків спонукують навчати своїх дітей. Як навчати? Звісно, що не через неконтрольовану злість. Апостол Павло попереджує батьків «А батьки - не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остеререженні Божому» (Еф. 6:4).

Хоча ми можемо сказати, що ця Заповідь стосується випадку, де діти слухаються і підкоряються, де вони виявляють бажання до навчання, де вони усвідомлюють, що хоч їхні батьки інколи і не праві, проте вони є Божими інструментами для їх навчання і вдосконалення. Разом з тим, ця частина Закону Божого звертає увагу на тому випадку, де батьки відповідально підходять до навчання правді своїх дітей де говорити їм про дотримання правил, а де їх власна дисципліна повинна залежати від самоконтролю, щоб не зазнати краху. Проте обговорення влади не закінчується в межах дому, чи сім'ї.

Ця Заповідь стосується покорі «всім старшим наді мною». Хто відноситься до «всім»? В Писанні говориться, що і в одруженні є поняття старшинства. Жінкам наказано коритися своїм чоловікам (Еф. 5:22; Кол. 3:18; 1Петр.3:1). Часто це

сприймається так, ніби чоловікам дозволяється поступати як деспоту, чи тирану; але такий висновок залишає поза увагою те, що в Писанні чоловікам подаються навіть вищі вимоги. Вони закликаються «любити своїх жінок» (Еф. 5:25; 28,33)

Інше поняття про старшинство стосується церкви. Обов'язком віруючих є поважати і коритися служителям церкви (Дії. 20:28; 1Сол. 5:12,13; Євр.13:17). Вони дані Христом для Своєї церкви для того, щоб громада мала від них користь. Таке старшинство не дає старійшинам і служителям права панування над паствою. Їх завдання діяти, як повноважні представники Ісуса Христа, які володіють паствою і вимагають від неї відповідного ставлення.

В Писанні також є нагадуванням всім віруючим громадянам - «царя поважайте» (1 Петра 2:17), «коритися вищій владі» (Рим.13:1). Сьогодні є такі, які називають себе віруючими, але виступають проти тих, хто є при владі, однак це не відповідає тим повчанням, які дає нам Писання.

Нарешті в Слові Божому йдеться і про керівництво (начальство) на роботі. Там говориться про те, що робітники або раби повинні коритися своїм господарям, щиро працювати на них, проявляючи наполегливість і старанність (Євр. 6:5-8; Кол.3:22-25; 1Петра 2:18-20). Разом з тим, Писання вимагає в роботодавців чесно ставитись до своїх працівників. (Як. 5:1-6). З цих прикладів видно, як для Божих людей важливо розуміти, що таке є влада, звідки вона прийшла, і як ми повинні діяти стосовно неї. Без влади настає анархія. Проте згідно Писання влада не може бути абсолютною. Тільки Бог володіє абсолютною владою і тільки Йому вона повинна надаватись (Дії. 5:29). Коли ж людські накази не відповідають Божим, суперечки не може бути. Бог завжди має перевагу. Хто ж це все виконує? Хто з батьків є бездоганний у вихованні? Яка дитина є бездоганною в своїй слухняності і виявленні поваги?

Тільки Один бездоганно виконав цю Заповідь, це наш Господь - Ісус Христос. (Лк.2:51, 52). Давайте порадімо за те, що Він це зробив, що завдяки цьому Він заплатив за наші гріхи. Бунтарське синівство і недбайливе батьківство не можуть перебувати у Христі.

ЗАПИТАННЯ

1. Що означає «шанувати наших батьків»? Наведіть конкретні приклади як це робити?
2. Назвіть батька, який нехтував своїми дітьми? (1Сам.3:13) Назвіть батька, який поводився з своїми дітьми так, як з рабами? (Бут.31:15) Назвіть ім'я матері, яка змовилася зі своїм сином? (Бут.27:8-13) Назвіть матір, яка молилася за свого сина? (1Сам.1:27) Назвіть дітей, які гордились своїми батьками? (Бут.9:23; 46:29) Назвіть того, хто не поважав батьків? (Бут.9:22; 37:28-35; 2Сам.18:33)
3. Чи завжди ми маємо коритися нашим батькам? (Мтв. 10:37)
4. Чи добрим є для батьків дозволяти своїм дітям все, що діти хочуть?
5. Як ви розмовляєте про ваших батьків, вчителів, старших і уряд? Чи ми з пошаною говоримо? Чому ні?
6. Чи мають діти якісь зобов'язання щодо своїх батьків, коли ті вже старі? (Притчі 23:22) Як діти мають ставитися до потреб старих батьків?
7. Були люди, які не шанували влади. Що може використовувати уряд для послуху? (Рим.13:4) Що батьки можуть використовувати для неслухняних дітей? (Притчі 23:13,14) Що можуть використовувати старійшини в церкві до тих, хто не живе в послузі? (Матв. 16:19)
8. Яким повинно бути наше ставлення до служителів у церкві? Що ще ми маємо робити з поваги до них? (Євр.13:7)
9. Чи завжди християни повинні коритися владі, яка є над ними? (Дії 5:29) Чи дозволено бунтувати проти злої влади?
10. Які обов'язки мають робітники відносно роботодавців? (Ефес.6:5-8) Які обов'язки мають роботодавці відносно робітників? (Ефес.5:9)

European Conference of Reformed Churches, March 6-9, 2007, Soest, The Netherlands

Реформатори Європи зустрілися у Нідерландах

На початку березня цього року близько 60 представників Реформатських церков з різних країн Європи зустрілися в королівстві Нідерландах. Ви можете подумати, що тут незвичного? Але певною особливістю в цьому було те, що це були представники Реформатської Церкви різних країн, починаючи з Ірландії, Англії, Шотландії, Уельсу, Португалії, Іспанії, Франції, Італії, Австрії, Швейцарії і закінчуючи країнами Прибалтики та Східно - Європейськими - Румунії, Угорщини, Польщі та України. Ця конференція називалася **Європейською Конференцією Реформатських Церков**. Від України були присутні Президент Євангельської Реформатської Семінарії в Україні др. Клей Квартерман, директор Коледжу «Християнські Джерела» - Олександр Буковецький, академічний декан та професор ЄРСУ - Йос Колейн, та я – Кор Харріван.

Мета конференції

Важлива мета цієї конференції, була саме знайомство, зустріч для знайомства та спілкування. Друга мета – поділитися досвідом, яким чином невеличкі громади різних країн можуть служити Господу, розвиватися, працювати для місії. На сьогодні є багато місць, де нові громади лише започатковуються.

Знайомство

Протягом 4 днів всі учасники конференції знайомили присутніх зі своєю церквою та працею на ниві Божій. Це була коротка розповідь про кількість громад, пасторів, також про можливості навчання нових служителів. Понад усе обговорювали справи місії, бачення та надії стосовно майбутнього. Всі учасники почули багато новин з різних країн.

Досвід

Делегати послушали різні цікаві лекції, які в загальному стосувалися теми: «Сила Реформатської віри». Також була лекція на тему «Іслам: загроза чи заклик для нас?»

Частина програми складалася із спілкування по менших групах. Теми, що обговорювалися були: «Яким чином семінарії можуть співпрацювати?», «Духовний клімат у Європі». Ми всі зустрічаємося з багатьма іноземцями, лише в Голландії живуть 3 мільйони іноземців, у Шотландії мешкають тисячі людей з Польщі, а також дуже велика група китайців. Пастор з Португалії розповів про велику кількість українців, які там перебувають. Багато людей, але хто може працювати з ними, якщо ніхто не знає їхньої мови?

Ця ситуація також дає нові завдання церкві Христовій. Бо той, хто приймає Ісуса своїм Спасителем, потім може повернутися і бути місіонером у своїй країні, розповсюджувати реформовану віру. Як ми реагуємо на такі нові можливості? Суть реформаційного руху

в тому, щоб він був міжнародним, сягав людей, які ще не знають про Бога.

Організація

Ця конференція була організована сімома церквами, які є частиною ICRC, тобто Міжнародної Конференції Реформатських Церков. Ця конференція збирається раз на три роки десь по світу. Минулого разу це зібрання проводилося у м. Преторії в Південній Африці. В запрошенні організатори написали: «Ви є частиною реформатського життя у Європі. Ми думаємо, що ця конференція може вам допомогти пізнати один одного».

На мій погляд дійсно корисно мати такі зустрічі, і прошу вас молитися за всі церкви. Багато учасників також просили згадувати їх у ваших молитвах, особливо ті громади, де є велике протистояння Реформатським церквам!

Вірний Спаситель

На мій погляд всі делегати повернулися додому вражені тим, як Бог працює сьогодні в багатьох різних країнах! Це спонукає до прославлення Ісуса Христа і подяки Господу за все, що Він робить. Це стимулюватиме нас молитися одне за одного!

Христос – наш будівничий, ми маємо довіряти Йому!

Кор Харріван, місіонер Реформатської церкви.

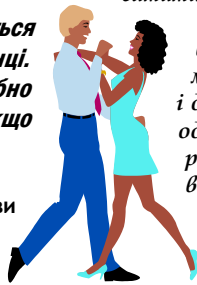
«А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого!

А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець. І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її.»

Єв. від Матвія 16:16-18

Останнім часом у різних містах з'являються церкви, в яких на богослужіннях практикуються танці. Говорять, що десь у Псалмах написано, що потрібно прославляти Бога в танцях. Чи є у цьому щось погане? Якщо ні, то чому танці все ще рідко зустрічаються в церквах?

Останніми роками, дійсно, деякі церкви харизматичного укладу допускають і заохочують поклоніння Богові, виражене в танці. Підставу для цього найчастіше знаходять у Пс. 149:3 і 150:4, де сказано «Нехай славлять ім'я Його танцем». Разом з цим, добре відомо, що протягом майже дев'ятнадцяти сторіч жодна із провідних християнських церков не практикувала танці під час богослужіння. Ритуальні танці були частиною поклоніння тільки в язичестві і в деяких радикальних псевдо-християнських сектах. Чи були в історичних церквах підстави відмовитися від практики танців на богослужіннях або ж це було просто знаком їх недостатнього духовного розвитку?

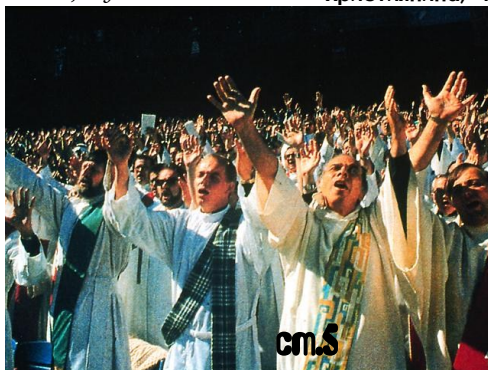
Для того, щоб відповісти на це запитання, необхідно подивитися, що мав на увазі Давид, закликаючи прославляти Бога танцями. Просте вивчення використання цього слова в Старому Заповіті говорить про те, що танці, дійсно, були частиною життя євреїв біблійних часів. Проте, всі тексти, що говорять про танці в Старому Завіті, говорять про них тільки в соціальному контексті (наприклад, книги Самуїла описують танці при особливій радості народу після перемоги над Голіафом, 1 Самуїла 18:6, а також при поверненні ковчега від Філістимлян, 2 Самуїла 6:15-16).

Біблія не наводить жодного випадку, де діти Божі танцювали б, поклоняючись Богові в храмі. Єдиний випадок подоби релігійних танців ізраїльтян. описаний у момент їхнього поклоніння золотому теляті, якого вони зробили, відступивши від Бога (Вих.32:1-6). Крім того, Старий Заповіт приводить докладний опис порядку богослужіння, описуючи в деталях те, що повинне відбуватися в скинії та в храмі. Тут танці взагалі не згадуються. Новий Заповіт також жодного разу не говорить про танці в контексті богослужіння. Описуючи богослужіння першої церкви, Лука говорить, що віруючі перебували: «В науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії. 2:42), знову жодного слова не сказано про танці.

Вищенаведені факти дозволяють вважати що, закликаючи прославляти Бога танцями в псалмах 149 і 150, Давид мав на увазі соціальний, а не богослужбовий контекст життя свого народу. Інакше кажучи, Давид закликав ізраїльтян прославляти Бога завжди й скрізь навіть тоді, коли вони відпочивали й веселилися в соціальному плані. Про це ж говорить і Новий Заповіт. Апостол Павло в посланні до Колосян пише: «І все, що тільки робите, словом чи ділом, - усе робіть в ім'я Господа Ісуса Христа, дякуючи через Нього Богові й Отцеві» (Кол. 3:17).

Таким чином можна впевнено сказати, що Біблія не допускає танці на Богослужінні. Церкви, які практикують це, не мають на це біблійної підстави. Практика ритуальних танців прийшла в сучасні християнські церкви харизматичного напрямку не з Біблії, а від їхнього потягу до екстатичної форми поклоніння, у якій людина повністю поринає у контроль емоцій, втрачаючи при цьому здатність розумно контролювати себе. Нещодавно на одному з веб-сайтів був поміщений лист людини, яка пережила «танці в дусі» і позитивно відгукується про цей досвід.

«...Коли американка - служитель танців у їхній команді - говорила: "А зараз ми будемо всі танцювати в Дусі!" - я думав про себе: "Цікаво, як це в тебе вийде змусити танцювати стільки народу одночасно, та ще й в Дусі!?" А через мить мене захлинула хвиля такого хлоп'яцтва. У цьому хлоп'яцтві ламалися всі комплекси, тину: а куди там танцювати! Я що підліток?

Що люди подумают! Люди, нарешті, ставали самими собою й переставали звертати увагу один на одного. Один танцював незграбно, як ведмідь, інший розмахував руками начебто мечем, третій (євреї по національності) просто ходив і дудів у свій ріг, четвертий щось там стрибав і ніхто один одного не висміював, а точніше сміялися, навіть реготали, але це був інший, добрий сміх! Я побачив, що всі люди (а в залі було 600-700 чоловік, всієї різниці церков, деномінацій, національностей та віку) раптом немов би перетворилися у маленьких діточок ...»

Цей опис – яскравий приклад екстатичного божевілля, що видається за особливу форму сповнення Святим Духом. Як було сказано вище, Святе Письмо не вчить про богослужбові танці, ця практика прийшла з язичеського досвіду екстатичного поклоніння духам.

Інший Інтернет форум провів опитування, чи повинні танці бути присутні на богослужінні? Досить цікавий є рейтинг, який показав цей сайт.

Ні в якому разі, це гріх	[9.73%]
Не знаю	[2.65%]
Байдуже	[1.77%]
На богослужінні – ні, а поза церквою – допустимо	[18.58%]
Можливо	[7.96%]
Обов'язково	[1.77%]
Це один з типів прославлення Бога	[57.52%]

Нажаль, ми спостерігаємо, як суспільство може далеко заходити від істинного поклоніння Богу, входячи в екстаз і думаючи, що чим самим прославляють Бога. Небезпечно грати з вогнем, можна обпалити собі руки.

Чи можна християнам танцювати в соціальному контексті, тобто, поза богослужінням (social dancing)? У кожного народу є свої культурні традиції. Для євреїв хороводи й народні танці були невід'ємною й природною частиною їхньої культури. Сучасна російська, українська й західна культура значно відрізняються від єврейської культури біблійних часів. Соціальні танці у наш час мають трішки іншу асоціацію, що робить їх досить проблематичним для християн. Вони зовсім не схожі навіть на ті, які були в старину в нашому народі. Танці сьогодні – це не вальс, полька чи гопак. Танці сьогодні справді схожі на опис «танців у дусі» - хто чим вміє, той тим і махає.

Проблема танців у наш час у тім, що найчастіше вони мають яскраво виражений аспект похоті, концентруючись на еротичній тіла, дотиках і т.д. Подібні способи вираження радості явно перебувають на небезпечній території, обкресленій Христом у попередженні: «Кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм» (Матвія 5:28).

Інша проблема полягає в тім, що танці найчастіше асоціюються з відчайдушністю, тратою часу й пошуком гострих відчуттів. Крім того, як уже було згадано, їхня асоціація з язичеською практикою екстатичного поклоніння духам, має насторожувати християн.

Крім можливого негативного впливу танців на самого християнина, така практика може бути небезпечною для духовно слабких віруючих довкола нього. Апостол Павло конкретно попереджав про це: «Добре не їсти м'яса, ані пити вина, ані робити такого, від чого брат твій гіршиться, або спокушується, або слабне» (Рим. 14:21).

Нехай ваше поклоніння буде радісним і набожним, і нехай ваші соціальні веселощі будуть чистими і такими, що прославляють Бога.

Тема відкрита для обговорення, чекаємо на ваші листи

Що таке щастя?

Любі читачі! У цій статті ми з вами поміркуємо над тим, що таке щастя. Спочатку подивимось у словники.

Щастя – [1] стан цілковитого задоволення життям, відчуття глибокого вдоволення й безмежної радості, яких зазнає хто-небудь; фортуна, доля, талан, щастя-доля... // Те, що викликає відчуття найвищого задоволення життям, дає радість будь кому... [2] Досягнення, успіх, удача... // Несподіваний успіх, вихід з якогось становища, ситуації тощо... [3] (...) Добробут, щасливе життя. [«Новий тлумачний словник української мови» В. Яременка та О. Сліпушко.]

Щастя – а) добра випадковість, бажана несподіванка, успіх у справах, талан; б) благополуччя, благоденствування, земне блаженство, статок; в) все бажане, все те, що приносить людині (за її переконаннями, смаками та звичками) спокій та задоволення. [«Толковый словарь живого великорусского языка» В.І. Даля; *переклад мій*.]

Блаженство – велике щастя, велика насолода; раювання, розкіш, утіха. [«Новий тлумачний словник української мови» В. Яременка та О. Сліпушко.] (Останнє слово – «утіха», будь ласка, запам'ятайте.)

Блаженный – [1] надзвичайно щасливий; [2] не зовсім нормальний (...). [«Словарь русского языка» С. Ожегова; *переклад мій*.]

Тепер звернімося до такого джерела інформації як художній фільм (це не дуже надійно, та все ж)...

У фільмі «Доживемо до понеділка» один учень у своєму творі з російської літератури написав такі слова: «**Щастя** – це коли тебе розуміють...». Якби я міг йому відповісти, я б йому сказав: «Ні!! Цього замало. Це замало егоїстично. Треба щоб і ти (ти!) когось розумів... Але і цього буде замало. Треба щоб тебе ще і поважали... Проте, цього теж замало буде. Треба щоб хтось поділяв твою точку зору... Але і цього ще НЕ досить. Треба щоб хтось робив те саме, що і ти... І як ти вже здогадався, читачу, цього теж буде замало, бо треба щоб те, що ти (з кимось) робиш, було б комусь іншому потрібно... Але і це ще не все! (Навіть це.) Треба щоб ти когось любив... І було б дуже бажано, щоб ще й тебе любили...».

Зараз я об'єднаю, скорочу і перефразую все вищесказане і ще дещо додаю:

Щастя – [1] це блаженний стан душі, тривалий і стабільний; [2] це успіх у дні сьогоднішньому і впевненість у дні завтрашньому (чи можна бути дійсно щасливим сьогодні, якщо завтра твоє щастя може відійти від тебе?!?); [3] це коли тобі є задля кого жити, і є заради кого померти.

Блаженство – повне, безмежне, всеосяжне і непохитне щастя.

Щасливий – [1] наповнений щастям; [2] такий, якому скрізь таланти, якого супроводжує успіх в усьому; [3] задоволений, якому вже нічого не потрібно (бо все бажане він вже отримав).

Блаженный – дуже і дуже, надзвичайно щасливий – до запаморочення, до нестями, донесхочу; такий щасливий, що схожий на людину, яка несповна розуму, як пришелелуватий.

ТЕБЕ ОКУТАВ ГРІХ?

Схилянь перед Ісусом і
Він визволяє тебе.

creativemadness.ru

рюмсають, падають на землю і дригають ніжками (залежно від своєї психіки і ступені нормальності/ненормальності).

«Хочу! Буду!» – так говорять все ті ж діти. Батьки (чи вихователі) кажуть малюкові: «Не можна!» – а він відповідає: «А я хочу!». Йому кажуть: «Я тебе покараю!» – а він відповідає: «А я все одно буду!».

Перша група людей явно не має рації. Адже її щастя полягає у задоволенні особистих забаганок. Вони, люди з першої групи, так і не подорослішали. А якщо у них розум і серце капризної дівчини, це говорить про те, що вони в своєму духовному інфантізмі застрягли або надовго, або назавжди.

У другій групі людей правди більше. Вони, якщо це потрібно, виконують свої обов'язки перед сім'єю, родиною та суспільством і через «не можу», і через «не хочу». Із світської точки зору, тільки вони(!) гідні того, щоб бути щасливими, бо це на них все тримається в цьому світі.

Якщо ви вийдете на вулицю і звернетесь до перехожих з питанням: «В чому полягає щастя?» – вам відповідать приблизно так:

«Щастя полягає в тому, щоб:

- бути мудрим, тобто знати: що робити і чого не робити, і – чому;
- знати – куди ти йдеш і навіщо;
- мати поряд із собою надійного супутника (друга);
- це коли ти комусь потрібний, і коли хтось потрібний тобі;
- це любити (дружину, дітей, батьків, друзів) і бути коханим;
- це коли тебе прощено, і коли ти сам простив...».

Щастя нероби: «Ура! Немає роботи!!».

Щастя двієчника: «Сьогодні жодного разу не викликали!».

Щастя алкоголіка: «Овва! Налили на шару!!».

Щастя наркомана: «Вистачило на дозу!».

Щастя гурмана: «Й-ой! Яка смачна жаб'яча ніжка!!».

Щастя уболівальника: ««Динамо» Київ – чемпіон!».

Щастя матері: «Цього року син добре вчився і майже не хворів».

Щастя сина: «Ми разом з батьком підемо в суботу на рибалку».

Щастя сапера: «Фух! Не вибухнула!!». (...)

Гарантії на те, що такі (і подібні до них) «щастя» *ніколи* не закінчаться, *ніколи* не немає...

У щастя є ступені якості. На мою думку, спочатку йде *елементарне щастя* (читай: «найпростіше», «примітивне», «тваринне»), потім – *просте загальнолюдське щастя*, після нього – *велике людське щастя*, далі – *повне людське щастя*, за тим – *найвище людське щастя*, останнє – *абсолютне людське щастя*.

1. **Елементарне, найпростіше, примітивно-тваринне щастя** – це багато і смачно їсти, багато і смачно пити, вільно випорожнюватися, багато і добре спати, мати статеві зносини з ким завгодно і досхочу.

2. **Просте загальнолюдське щастя** – це кохати і бути коханим, мати сім'ю і дітей; мати дах над головою, здорову і корисну їжу та питво, добре одягатися; мати гарну роботу і нормальний відпочинок; мати здоров'я особисте та всіх членів родини; жити в мирі.

3. **Велике людське щастя** – це все, про що було написано у пункті «2», плюс: мир та злагода у сім'ї; мати більше ніж прожитковий мінімум; мати не просто дах над головою, а свій дах; мати не просто гарну, а улюблену роботу; мати час на культурний відпочинок та хобі; мати друзів та добрих приятелів.

4. **Повне людське щастя** – це все, про що було написано у пунктах «2» та «3», плюс: здійснення *всіх* мрій та виповнення *всіх* здорових бажань. Тобто людина отримала *все*, чого хотіла, і вона впевнена у тому, що то вже – *край*.

Питання: чи це реально – щоб «все» і щоб «край»? Вам, мабуть, відома фраза: «Для повного щастя мені не вистачає...». Тобто *щастя* начебто є, але *повного щастя* немає. Для повного задоволення людини не вистачає якоїсь краплинки. [Проблема!] Бідоласі постійно свербітиме десь всередині: «Все добре, але щось... трохи недобре».

Ще питання: що буде якщо володареві неповного щастя дати остаточно краплинку?.. А нічого! Він не заспокоїться все одно, бо подивиться на різні боки і помітить, що хтось більш веселий аніж він, більш багатий аніж він, дружина у когось вродливіша ніж у нього, діти у когось розумніші ніж у

не потрібно копати
глибоко

істина поряг

creativemadness.ru

нього, машина у когось шикарніша, ніж його тощо. Є така відома російська пісня «А мне всегда чего-то не хватает», в ній співакові взимку не вистачало літа, а восени – весни...

5. Найвище людське щастя – стати християнином, Божим сином (донькою), бути прощеним, звільненим від гріхів, примиритися з Богом і отримати найбільший Його дар – вічне життя у Раю.

Якщо в людини не буде дечого з пунктів «2-4», або навіть усього, але вона вірить в Ісуса Христа, має Ісуса Христа, тоді вона має все; а якщо людина не має Ісуса Христа, тоді вона нічого не має – якщо б у неї було геть усе з пунктів «2-4».

6. А чи може людське щастя бути *абсолютним* – повним, всеосяжним, безмежним, вічним, незмінним і непохитним (стабільним, таким, щоб на нього не впливали ані «хороші», ані «погані» люди, ані сприятливі, чи несприятливі обставини – ніхто і нічого)? Так, може. Але не в цьому, не в земному вимірі, бо тут існує зло – гріх, біль, страждання, хвороби та смерть. *Абсолютне людське щастя* можливе лише в Раю. На Землі ж щастя може бути, в найліпшому випадку, лише *умовно абсолютним*.

[умовно] **Абсолютне людське щастя** – це віра в єдиного справжнього Бога, Яхве та в істинного Сина його – Ісуса Христа; це надія на всюдисутнього, всезнаючого, всемірного Бога Яхве та на Господа Ісуса Христа; це любов до Бога Яхве, нашого Небесного Отця та до Спасителя нашого – Ісуса Христа, а також до Церкви (до ближніх) і до гинучих грішників (до дальніх).

ДЕКІЛЬКА ХРИСТІАНСЬКИХ ІСТИН:

Справжнє щастя – знати *сенса свого життя*, мати *життєву мету* і мати *життєву задачу*.

Вищий сенс людського життя полягає в Богові та в Христі.

Мета усього життя – до останнього подиху, до останнього удару серця відновлювати в собі – за допомоги Духа Святого – образ Бога, який втратив Адам через своє гріхопадіння.

Завдання на все життя – свідчити цьому світу про Ісуса Христа.

Єдина втіха християнина – [я просив вас запам'ятати слово «втіха» з четвертого абзацу, де написано про «блаженство»] – це...

Відкриймо Гейдельберзький Катехізис, Недільний день 1, Запитання та Відповідь 1: «Що є твоєю *єдиною втіхою* в житті та смерті?».

«Те, що я не належу собі, а тілом і душою, як в житті, так і в смерті належу моєму вірному Спасителю Ісусу Христу, який сповна заплатив за всі мої гріхи Своєю дорогоцінною Кров'ю та звільнив мене від сили диявола. Він так мене береже, що навіть волосина не впаде з голови моєї без волі на те Отця мого Небесного. Він робить так, щоб усе в цьому світі слугувало моєму спасінню. Він Своїм Духом запевняє мене у вічному житті, дає мені щире бажання і готовність жити для нього відтепер і надалі».

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ РОЗДУМУ:

Ці слова належать апостолові Павлу: «Велике багатство - то є по-божність із задоволенням! Бо ми нічого не принесли до світу і нічого не можемо винести. Маючи їжу та одяг, – цим задовольняймося. Ті ж, що хочуть збагачуватися, впадають у спокуси і в сітки, і в численні нерозумні та шкідливі хтивості, які призводять людей до знищення і загибелі. Бо корінням усього зла є грошолюбство, віддавшись якому деякі відбилися від віри й поклали на себе великі страждання» (1Тим.6:6-10). «Дух спонукає мене йти до Єрусалиму, не відаючи, що там трапитись має мені. Тільки Дух Святий в кожному місті засвідчує, кажучи, що кайдани та муки чекають мене. Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої» (Дії.20:22-24). Підсумок його життя: «Я звершив добрий подвиг, скінчив свій біг, зберіг віру. А тепер приготовлено мені вінця справедливості, який мені того дня дасть Господь, справедливий Суддя; і не

тільки мені, а й усім, що полюбили його прихід» (2Тим.4:7-8).

Йому можна тільки позаздрити найбільшою заздрістю, бо жити, страждати і померти за віру в Ісуса Христа – **найкраща людська доля**, найпочесніша, найблаженніша ...

ГОЛОВНІ СКЛАДОВІ ІСТИННОГО БЛАЖЕНСТВА:

Блаженна людина, якій відпущене беззаконня і закрито всі її гріхи.

Блаженна людина, «в чиєму душі немає лукавства» (Пс.31:1-2).

Блаженна людина, яку обирає Бог і наближає до Себе (Пс.64:5).

Блаженна людина, яку навчає, наставляє Бог (Йов.5:17).

Блаженна людина, яка здобула мудрість і має розум (Пр.3:13).

Блаженна людина, яка завжди обачна (Пр.28:14).

Блаженна людина, яка боїться Бога і любить Його заповіді (Пс.111:1, Пс.127:1).

Блаженна людина, яка «не ходить на раду нечестивих і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить в зборах розпусників»; її насолода – в Законі Господнім, про нього вона роздумує день і ніч (Пс.1:1-2).

Блаженна людина, яка силу свою має в Бозі (Пс.83:6).

Блаженна людина, яка сподівається на Бога (Пс.33:9; Пр.16:20).

Блаженні ті, в чийх серцях – дороги до Бога (Пс.83:6).

Блаженні ті, хто непорочний в дорозі, хто ходить в Законі Божому (Пс.118:1).

Блаженні ті, хто зберігає Божі одкровення і всім серцем шукає Його (Пс.118:2).

Блаженні ті, хто зберігає суд і чинить правду повсякчас (Пс.105:3).

Блаженна людина, яка «дбає про вбогого» (Пс.40:2; Пр.14:21).

Ісус Христос у Своїй проповіді на горі сказав, що;

блаженні вбогі духом, бо їхнє є Царство Небесне;

блаженні ті, що плачуть, бо вони будуть утішені;

блаженні покірливі, бо вони успадкують Землю;

блаженні голодні й спрагли справедливості, бо вони наситяться;

блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть;

блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать;

блаженні миротворці, бо вони будуть названі синами Божими;

блаженні переслідувані за правду, бо їхнє є Царство Небесне;

блаженні ті, кого зневажатимуть та переслідуватимуть, і будуть об-людно наговорювати всяке лихе слово за віру в Нього (Мтв.5:3-11).

«Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! – так каже Дух. – Вони від праць своїх заспокояться, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об'яв.14:13).

«Блаженні покликані на весільну вечерю Агнца» (Об'яв.19:9).

«Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на Дерево Життя, і ввійти брамами в Місто!» (Об'яв.22:14).

Так! Потрібно згортатися. Формат газети не дозволяє мені розвивати цю тему у повному обсязі. Сподіваюся, читачу, на вашу самостійну роботу. Зверніться до головного Джерела інформації про все, що стосується людини (до Святої Біблії), і шукайте відповіді на питання: «Що таке «щастя»?» і «Хто може по-справжньому бути щасливим?».

Мій обов'язок проповідника Євангелії велить мені на останок зіпсувати комусь настрої...

Якщо ти, читачу, **безбожник** – то, по-перше, у тебе сурогатне щастя; по-друге, воно буде не довгим, а твоя доля після смерті – Божий Суд і вогонь вічний (Євр.9:27; Єзек.18:20; Дії.17:31; Об'яв.20:11-15).

Якщо ти, читачу, **боговідступник** (читай: «зрадник») – то, по-перше, у тебе вже ніколи не буде щастя (покинути Бога і залишитися щасливим чи стати після того щасливим ще нікому не вдалося); по-друге, на Божому Суді тобі буде гірше за безбожників і вирок твій буде страшніший (Єзек.14:6-8, 18:4; Пс.72:27; Об'яв.22:14-15).

Якщо ти, читачу, **богоборець** (читай: «атеїст») – то, по-перше, виступати проти Бога може лише сатана зі своїми демонами, сатанисти та божевільні; по-друге, на Божому Суді тобі буде гірше за відступників, бо ж вони у своєму запамороченні просто відійшли, а ти, ненормальний, вперто прямуєш у пекельну лазню, до озера, що горить вогнем та сіркою (Пс.52:2-4; Йов.20:4-29, 21:7-16; Пс.20:9-12).

Християнська євангельська (реформатська) церква
„Благодать“, м. Київ, Юрій Сіренко

ЛЕВ І ЙОГО ЗВІРІ

В одній країні був невеличкий ліс. У ньому жили різні звірі й дружили між собою. А також вони мали ватажка, це був лев. Він був великий і сильний. Мешканці лісу жили дружно, допомагали одне одному. Коли хтось із кимось сперечався, одразу приходили радитися з левом і він їх примиряв.

Одного разу лев зібрав всіх звірів разом і сказав:

- Друзі мої! Давайте не будемо сваритися, а любити одні одного, рятувати тих, хто потрапив у біду, примиряти тих, хто свариться, любити тих, хто зробив нам боляче і тоді в нашому лісі буде мир і спокій! Чи згодні ви?

- Так! - в один голос відповіли всі звірі.

Після того, як збори закінчилися, звірі почали розходитися: хтось у лігвище, хтось у нори, дехто в дупла, аж раптом побачили орла, який швидко мчав до них. Він сів на землю біля звірів та лева і голосно закричав:

- Лихо! Рятуйтеся! У наш ліс потрапила людина й підпалила його. Через кілька годин ви загинете, якщо не підете з лісу!

Звірі запанікували. Всі побігли до лева, щоб у день своєї погібелі вмерти зі своїм ватажком. Тільки один лев не панікував. Він знав, що звірі не загинуть, якщо він поруч. І тоді він їм сказав:

- Друзі, не бійтеся, усе буде добре.

Але звірі думали, що лев просто втішає їх і продовжували плакати й кидатися в жаху. Тоді лев сказав:

- У нас є ще час. Я побіжу і знайду інший ліс, де ви всі зможете жити в безпеці.

Лев підвівся і побіг так швидко, що дерева гойдалися від швидкості його бігу.

За цей час полум'я вже наближалось і звірі чекали допомоги сильного лева.

Через якийсь час лев прибіг і сказав:

- Я знайшов вам місце, де будете жити. Там дуже багато ягід, грибів, замість ріки там тече молоко, а також там є мед. Там вас ніхто не скривдить і туди не ступить нога ворогів наших! Збирайтеся, підемо в той ліс.

Хоробий лев ішов попереду, а за ним безліч різних звірів, починаючи від мишей і закінчуючи тигром.

Полум'я бігло за ними дедалі швидше й швидше. Звірі злякано дивилися назад і бачили, як клуби диму котяться на них. І от уже видно той тихий ліс. Все б добре, але до нього треба дійти долаючи певні перешкоди. Звірі стояли на скелі, а від лісу їх розділяла велика, глибока річка.

Звірі говорять:

- Ну ось, ми ніколи не будемо у тому лісі, бо якщо ми повернемо назад, нас захопить полум'ям, а якщо підемо вперед - ми втопимося в річці. І всі звірі почали плакати. Але побачивши лева, що спокійно дивився вдалину, вони запитали:

- О, наш цар, чому ти не плачеш? Адже ми всі загинемо!

- Ні, ви не вмерете. Вам потрібно заспокоїтися й послухати мене.

Лев був настільки великий і сильний, що закинув передні лапи на підніжжя скелі, на якій був цей прекрасний ліс, а задні лапи лежали на скелі, де стояли перелякані звірі. Своїми широкими грудьми лев був схожий на міст, по якому й повинні пройти звірі. Цар звірів сказав:

- Це єдиний вихід, друзі, ідіть і не оглядайтеся назад, але дивіться вперед!

Звірі стояли мовчки. І хтось сказав:

- Ми не можемо зробити це, адже ми помремо разом з тобою!

- Я наказую вам, заради ваших дітей, зробіть це! - Мовив стомлений від напруги лев.

І всі звірі покійно попрямували по сильному тілу лева. Зайці, білки, ведмеді, тигри, миші, їжаки, олені, лосі й інші звірі обережно переходили по леву, боячись не того, що впадуть, а що завдадуть болю тілу лева. Коли всі звірі перейшли, лев усе ще був мостом. Звірі кричали:

- Давай же, стрибай до нас.

- Не могу, друзі! - відповів стомлений лев.

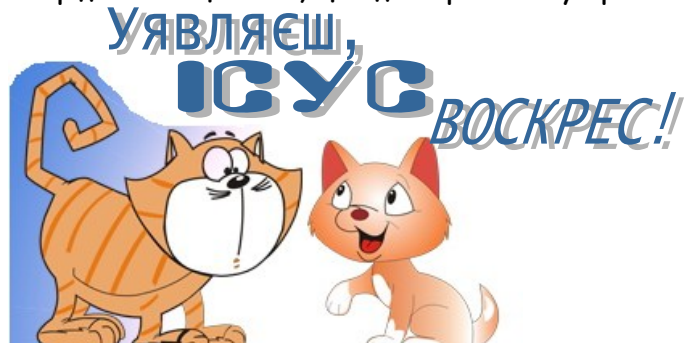
- Ми знаємо, що тобі боляче, після того, як по твоїй спині пройшло стільки звірів, спробуй це зробити!

Але могутні, знесилені лапи лева зірвалися з краю скелі і він упав у глибокі хвилі річки. Звірі стояли й мовчали. Вони не могли зрозуміти, чому лев зробив це. Ось вже 3 дні вони жили в лісі без ватажка. Нічого не їли, не пили, вночі не могли заснути.

І от знову ніч. Звірі не сплять, мовчазно дивляться на зоряне небо. Тиша. Раптом вони чують тріск, шелест трави. Звірі переглянулися й подумали: "Невже знову людина прийшла в ліс?" Тріск відчувався дедалі частіше й ближче. І раптом крізь гарні гіллясті ялинки з'явилася гарна, волохата голова лева. Звірі дивилися на нього, мов на примару, й мовчали. А він їм сказав:

- Навіть смерть не змогла розлучити нас!

І всі звірі кинулися до лева. Цей день був для них найрадіснішим і щасливим, ще й дотепер вони живуть разом!

Тому що так полюбив
Бог...

Знайди цей вірш із Євангелія в таблиці.

Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне.

Івана 3.16.

П	О	Э	Щ	Г	К	Ю	Я	Х	Т	О	Ь	Щ
О	Д	Н	О	Р	О	Д	Ж	Е	Н	О	Г	О
Л	І	Б	О	Ї	Ж	И	Т	Т	Я	У	Ц	Б
Ю	П	Т	Л	Ф	Е	Ь	Д	А	В	Ю	Н	О
Б	З	А	Г	И	Н	У	В	О	А	Н	И	С
И	П	К	Р	С	С	В	І	Т	Ї	Н	Д	Є
В	І	Р	У	Є	Е	С	Ч	П	Е	С	Б	О
А	Л	Е	У	Щ	М	О	Н	Ь	О	Г	О	С
М	О	Г	О	В	С	К	Е	Ч	Щ	Ь	Г	Ф

Якщо б я...

На 50-літньому ювілеї подружньої пари журналістка запитала літню французенку:

- Скажіть, невже за всі ці роки ви жодного разу не подумали про розлучення?

- Ні... Про розлучення - ні! - гордо відповіла бабуся, - тільки про вбивство!

Багато років тому мені дуже подобався цей анекдот. Та й зараз не можу слухати його без посмішки. Час від часу я нагадую

цю історію чоловіку, натякаючи на непорушність наших відносин.

А якщо серйозно, то мене вражає, як швидко в наш час можна розірвати шлюб і як легко порушуються весільні обітниці, дані перед Богом і людьми. "Ми не підходимо одне одному", - говорять чоловіки, які нещодавно давали клятву в одвічному коханні. Зрозуміло, трапляється різне, але я не вірю, що неможливо врятувати шлюб, якщо, звичайно, більше любите партнера, а не себе.

Зазвичай між двома людьми зводять стіну непорозуміння, взаємні докори і претензії. Жінка починає мріяти: "Якщо б він ...". Чоловік, із свого боку, обурюється: "Якщо б вона ..."

О, це бридке егоїстичне "якщо б"! Скільки разів у слізних скаргах моїх подруг знову і знову звучало це противне виправдання! Та й мені воно отруїло чимало гарних днів.

Зараз, після кількох років заміжжя, уже можна міркувати, пояснювати і радити. А колись я була в тому ж становищі, що і більшість молодят: сварки, причіпки, сльози... Спільне життя, на мій жаль, виявилось зовсім не таким ідеальним, як здавалося в романтичних мріях, і одного прекрасного дня я задала собі відверте питання: "Чи люблю я цю людину?" З'ясувалося, що люблю і навіть дуже. Потім я спробувала чесно й об'єктивно оцінити свого чоловіка. І, уявіть собі, гарних якостей у ньому виявилось набагато більше, ніж поганих. Мало того, я дійшла до висновку, що не такий вже "подарунок" я сама, і характер мого чоловіка значно краще, ніж мій власний. Не скажу, що це стало великим відкриттям, однак воно підштовхнуло мене до рішучих дій. Я сказала собі: "Ти хочеш мати щасливу родину? Тоді роби що-небудь!" І оголосила війну.

"Якщо б він..." було зв'язане і зарите під купою образ, що нагромадилися. Відтепер кожен мій день починався з "якщо б я ..."

Це було нестерпно важко!! Сотні, тисячі разів хотілося кинути якнайдалі розумні книжки разом із шляхетними намірами і нарешті з насолодою висловити свій "невдячний" половині все, що думала!

На щастя, у мене вистачило глузду не наробити дурниць. І, зрештою, мої систематичні зусилля були винагороджені. Більш того, виявилось, що коли я ставлюся до чоловіка доброзичливо і з любов'ю, то він відповідає мені тим же!

Тепер шлюбні відносини вже не здавалися нескінченним нервуванням або чимось обов'язковим. З'ясувалося, що можна навіть насолоджуватися взаємною турботою, одержувати задоволення від поступок і почувати себе щасливою лише від того, що чоловік повернувся з роботи. Щоправда, заради цього довелося пожертвувати багатьма своїми примхами, звичками й амбіціями, але в цілому я тільки виграла.

Хочу помітити, що цей "рецепт" не із серії "святого вечора за 5 хвилин". Це довга, завзята, іноді кропітка робота, твердий самоконтроль і велике бажання мати міцну і дружню родину. Як та французенка з анекдоту, я не допускала навіть гадки про розлучення. Можливо, ця обставина і допомогла мені боротися за наш союз.

На мій погляд, розлучення - найлегший спосіб позбутися проблем. Найпростіше зібрати валізи, гордо grimнути дверима і почати "нове життя". Між іншим, за статистикою, повторні шлюби розпадаються набагато рідше. Чи не тому, що, набивши гульт, партнери навчилися більше цінувати, прощати і поступатися одне одному? Та невже не варто спробувати зберегти відносини від самого початку?

Але, що відбувається? - ми плекаємо і пестимо власні образи, скаржимося друзям, смикаємо батьків; то розбігаємося в різні боки, щоб тільки не бачити одне одного, то, навпаки, впевнені у власній правоті, розкидаємо отруйні зауваження, намагаючись болячіше вразити. Але не можливо вирішити проблеми, якщо не хочеш вислухати і зрозуміти іншої людини!

Розлучитися просто. Затим шукати жадане благополуччя в другому, третьому, четвертому союзі. Можливо, все життя. Набагато сутужніше - щодня додавати максимум зусиль, терпіння і любові, щоб зберегти шлюб. Але весільні обітниці священні, подобається нам це, чи ні. Апостол Павло говорить про це досить виразно: "А тим, що побрались, наказую не я, а Господь: Нехай не розлучається дружина з своїм чоловіком... і не відпускати чоловікові дружини!" (1 Кор. 7:10,11).

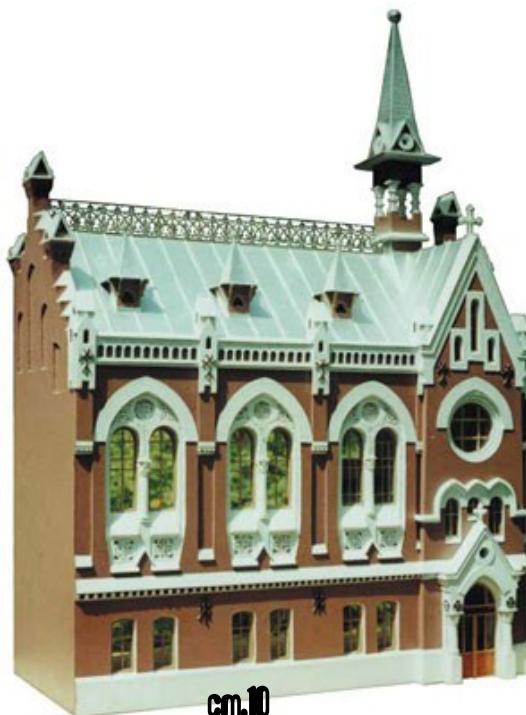
Я не експерт із сімейних катастроф і не беруся стверджувати, хто з людей частіше виступає ініціатором розлучення. Але з власного досвіду знаю, що гарні взаємини не падають з неба, і щасливий шлюб можна і потрібно будувати власними руками! І, гадаю, дуже корисно було б перед тим, як ображено кинути на увесь світ своє гнівне: "Якщо б він ...!", тихенько запитати себе: "А що, якби я?..."

Матеріал взято з сайту
www.foryou.kherson.ua

- Депутати Верховної Ради В. Стретович, В. Марущенко, О. Боднар, В. Малишев пропонують Раді дозволити релігійним організаціям засновувати навчальні заклади. Про це сказано в законопроекті "Про внесення змін у деякі закони України", зареєстрованому у Верховній Раді України 12 лютого під номером 3160. Законопроект, зокрема, передбачає визнання релігійних організацій суб'єктами права заснування світських навчальних закладів різних форм і рівнів акредитації.
- Згвалтування Європи. Немає потреби бути пророком, щоб пророчити, що Європа стає ісламською. Подивіться на демографію. Число мусульман у сучасній Європі досягає, за зразковими оцінками, 50 мільйонів. І це число повинне подвоїтися протягом двадцяти років. До 2025 року одна третина всіх дітей Європи буде з'являтися на світ в мусульманських родинах. Сьогодні найпопулярнішим чоловічим ім'ям для новонароджених хлопчиків у Брюсселі, Амстердамі, Роттердамі й інших великих європейських містах є Мухамед. "Якщо віра зникає, цивілізація іде разом з нею", - говорить Бетель. Це є щирою причиною занепаду цивілізації в Європі.
- В Україні все ж введуть мораторій на приватизацію культових будинків. 16 березня 2007 року члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій направили звернення голові Верховної Ради України О.Морозові і лідерам парламентських фракцій із проханням сприяти розгляду і прийняттю парламентом законопроекту "Про внесення змін у деякі закони України" (у відношенні мораторію на приватизацію майна культового призначення, що знаходиться в державній і комунальній власності) реєстр. № 2758.
- Ющенко: Християнській етиці в школах бути! Президент України Віктор Ющенко на Всеукраїнській нараді "З любов'ю і турботою до дітей", що відбулася 13 березня в Житомирі, підтримав ініціативу Києва по введенню викладання курсу "Християнська етика в українській культурі" у молодших класах. Віктор Ющенко відзначив, що з 1 вересня 2007 року введення цього предмета в школах України дуже необхідно.
- На Майдані будуть святкувати Великдень. Київський міський голова Леонід Черновецький підписав відповідне розпорядження про проведення 8 квітня цього року загальноміського свята з нагоди Христового Воскресіння на Майдані Незалежності. Як повідомив перший заступник міського голови Денис Басс, мер затвердив робочий план підготовки і проведення свята Великодня. Під час святкування на головній площі міста будуть організовані сценічні постановки і святкова торгівля.
- В Україні ініційований "Рік національного усиновлення". У 2007 році ми ініціюємо загальнодержавне гасло - "Рік національного усиновлення", повідомив 2 березня на прес-конференції міністр по справах молоді, родини і спорту Віктор Корж. Також міністр інформував про проведення 13 березня в Житомирі Всеукраїнської наради, на якій будуть оголошені підсумки "Року захисту дитини". Нагадаємо, 2006-ий з ініціативи президента України Віктора Ющенко був проголошений "Роком захисту дитини".
- Замітки про ідеальну жінку. "Митрофаній завжди говорив, що чоловіка робить дружина, і для наочності пояснював свою ідею за допомогою математичної алегорії. Мовляв, чоловік подібний одиниці, жінка - нулю. Коли живуть кожен сам по собі, йому ціна невелика, їй же зовсім деяка, але варто їм одружитися, і виникає деяке нове число. Якщо жінка розумна, вона за одиницею стає і її силу десятикратно збільшує. Якщо ж погана, то лізе наперед і на стільки ж чоловіка послаблює, перетворюючи його в нуль цілих одну десяту".

- Народний депутат Петро Ющенко, брат Президента України, очолив створену 3 березня громадську організацію "За помісню Україну", покликану внести свою частку в процес об'єднання українського православ'я і створення єдиної помісної Церкви. Організація "За помісню Україну" створена учасниками науково-практичної конференції "Помісна православна церква: проблеми і перспективи становлення".
- Псевдо священик кілька років заробляв у Харкові освяченням автомобілів і офісів. Правоохоронні органи Харкова затримали чоловіка, якого звинувачують у незвичайному шахрайстві. Кілька років він, представляючись священнослужителем, заробляв на життя освяченням автомобілів і офісів. Провини псевдо священик не заперечує й охоче розповідає подробиці підробки.
- Щодня у світі від голоду і недоїдання помирають 18 тисяч дітей, і 850 мільйонів людей лягають спати голодними. Про це повідомив глава Всесвітньої продовольчої програми (ВПП), назвавши сформовану ситуацію "страшним звинуваченням світу в 2007 році". Джеймс Моріс закликав студентів і молодих людей, релігійні організації, бізнес-структури й уряди країн об'єднати зусилля для того, щоб у глобальному масштабі скоротити і припинити голод, особливо серед дітей.
- Рейдерська атака на Реформатську церкву в Одесі. Євангельська Реформатська Пресвітеріанська Церква Одеси знаходиться на краю від можливої втрати власного храму. Днями представники громади довідалися про судовий процес, який давно почався проти них, у якому заперечується їхнє право на храм, розташований по вул. Пастера, 62. 3 жовтня минулого року Малиновський районний суд м. Одеси провів три засідання за позовом голови Одеського відділення Національного союзу театральних діячів А.І. Дуди, на які представники відповідача - Пресвітеріанської Церкви - навіть не були запрошені. Тепер по сповіщенню про дату винесення остаточного вердикту, адвокати відповідача не можуть одержати навіть повних матеріалів справи - серед переданих для ознайомлення документів відсутні протоколи попередніх засідань суду і довідки, на які позивач посилається у своїй позовній заяві. "Актуальна проблема сьогоднішнього дня - рейдерство, тобто захоплення чужої власності з використанням "дір" у законодавстві і підкупу суддів, зі сфери підприємництва перейшла вже в релігійну сферу", - говорить Денис Дудкін, пресвітер ЄРПЦ. За словами пресвітера, зараз громада покладає надію тільки на підтримку громадськості, тому що вплинути на несправедливе судочинство юридичними засобами майже неможливо. Від Церкви вже передані заяви міській владі, у прокуратуру, СБУ, губернатору Одеської області. Підготовлена також спільна заява глав християнських конфесій Одеської області, у якій висловлюється заклопотаність і підтримка ЄРПЦ у зв'язку зі сформованою ситуацією. Християни вважають, що якщо несправедливість відбудеться з однією з церков, немає гарантії, що завтра таке ж не станеться з іншими. Храм, побудований християнами-реформатами в 1896 році, був у 1998 році повернутий Реформатській Церкві рішенням суду. На реставрацію запущеного за роки радянського режиму будинку, пам'ятника архітектури, Церква витратила з 1999 року вже більш 1 млн. доларів США.

Життя громад УЄРЦ

Свалява (Закарпатська обл.)

Слава Господу за все, що Він дає нам. Ми покладаємо всі наші сподівання на Голову нашої громади - Ісуса Христа, і сподіваємося день за днем, тиждень за тижнем служити нашому Господу всіма нашими силами. У нашій громаді тривають

ті всі служіння, які ми мали. Триває робота з молоддю, намагаємося залучати нових людей до нашого молодіжного клубу. Триває праця з дітьми в недільній школі, йде підготовка до святкового виступу на Паску, запросимо також батьків цих дітей.

Крім наших служінь, намагаємося будувати дружні стосунки з громадами, які також сповідують реформатське віровчення. Зокрема, плануємо провести спільне богослужіння з реформатськими громадами Закарпаття, у планах є також проведення молодіжної конференції з молодими людьми Реформатської церкви інших країн. Крім цього намагаємося встановлювати дружні стосунки з католицькою та греко-католицькою громадами і після Паски знову намічаємо провести спільне богослужіння.

Вся та наша праця на славу Господа - це лише садіння і поливання, але ми молимо нашого Небесного Отця, щоб Він зростив і допоміг нашій громаді рости духовно і чисельно.

с.Таврійське та Рідна Українка (Херсонська обл.)

Дякуємо всім братам і сестрам, які молитвою підтримують нашу громаду та Недільну школу. Просимо, щоб ваші молитви за нас не

припинялись.

Наближається Пасха. Це найбільше свято для всіх нас, і ми хочемо зустріти Його достойно, щоб прославити нашого Спасителя Ісуса Христа. Діти недільної школи готуються прославити Господа піснями, віршами та сценками. У нашій недільній школі розпочала роботу нова вчителька - Михайлова Альона, яка брала участь в молодіжній конференції у Сваляві. Вона також бажає визнати свою віру перед громадою. У нас тепер існує друга група дітей, віком 3-5 років, яку вона веде. Просимо молитися, щоб Бог поблагословив її працю і діток, з якими вона працює. Діти старшої групи не тільки відвідують уроки недільної школи, але й гурток бісероплетіння, який серед тижня веде Віка Калинич. Кращі вироби діти із задоволенням віддають на продаж, щоб одержані гроші пожертвувати на будівництво храму для нашої громади. Дорослі члени громади також вишивають закладки в Біблію, «домашнє благословення» на продаж для будівництва храму. Ця праця

дуже тяжка, і хоч не великі гроші ми отримуємо з продажу цих виробів, але дорослі сестри обох громад і діти роблять це від щирого серця, щоб мати власний храм Господній у нашому селі.

Ми вдячні Богу, що наша громада поповнилася кількома

новими прихожанами, серед яких повернулася у громаду Злата Волчева, яка відвідувала громаду ще на початку її створення. Щосереди ми збираємося на молитовну групу о шостій годині вечора. Просимо підтримувати нас теж. Найстарша сестра нашої громади, Анастасія, дуже хвора, тому звертаємося до всіх громад, а також до тих, хто її особисто знає, молитись, щоб Бог дав їй силу витерпіти все і не похитнутися у вірі. Хай Бог всіх вас береже, брати і сестри. Бажаємо вам у Господі зустріти свято Пасхи.

м.Рівне

Наша громада живе спокійним, розміреним життям. Щонеділі проводимо служіння, маємо Господню вечерю та ростемо духовно. Приходять до нас нові люди. Одна сестра, яка мала день народження, запросила багато своїх родичів на богослужіння. Вона хотіла, щоб люди послушали проповідь Слова Божого та росли в довірі до Господа.

Є чимало людей, які цікавляться нашою Церквою. Ми часто можемо чути запитання: «Як ви виникли? Скільки вам років?» і тому подібне. Радістю для нашої громади було проведення в храмі нашої Церкви стратегічної конференції та Синоду УЄРЦ. Коли до нас приїхали представники усіх громад, ми могли радіти, що не така вже й мала УЄРЦ.

На даний час ми готуємося до Великодня. Ще відновили молитовне служіння у середу, де звучить невеличка проповідь Слова Божого, спів, а також, що важливо, молитва. Ми віримо, що ця молитва як фіміам підіймається до Господа. Ми віримо, що Бог вислуховує всі молитви. Ця молитва також і за вас, за всі УЄРЦ, за нашу єдність та любов один до одного. Нехай Господь поблагословить нас у цьому.

Ваші брати та сестри в Ісусі Христі.

Степань (Рівненська обл.)

Ми дякуємо Господу, що Він дав нам пережити цю зиму, і ми радіємо усьому Божому творінню, яке знову весною оживає. Наше бажання, щоб цієї весни або цього року, розквітли або побачили світло Христове ще багато людей з нашого містечка та по всій Україні. Що у нас нового?

Ми дякуємо Богові, що є нові люди, які майже щонеділі приходять на служіння. Їх цікавить наша Церква, її історія, а ще ми надіємось, що їхні серця є або будуть віддані Господові. Ми дякуємо Богові за нашого студента християнського коледжу Мурзу В.Н., ще більшу маємо радість від сподівання мати ще одного студента коледжу - Сергія.

Ми дякуємо Богові за стабільність у тих служіннях, які ми мали і раніше. Недільна школа живе та розвивається як у Степані, так і в Гуті. Особливо стараються наші сестри - Ольга Іванівна та Любов Григорівна в с.Гута.

Ми дякуємо Богові за усіх вас, інші громади УЄРЦ, а також за всіх читачів нашої газети "Євангельська правда". Божого вам благословення та радості в Ісусі Христі, особливо в цей період Паски, коли ми по-особливому вітатимемо один одного і нехай ці вітання звучать з наших вуст щиро та з вірою.

Розпорядок служінь

Церкви з Реформованим віровченням
можна знайти:

РІВНЕ	СВАЛЯВА
Богослужіння проходить: вул. Пересопницька 200 Неділя, о 10 год. Тел. (0362) 226-777	Богослужіння: Неділя, о 13 год. вул. Ломоносова 14 Тел. (03133) 7-30-61
СТЕПАНЬ	КИЇВ
Богослужіння: Неділя, о 13 год. вул. Олени Теліги 27 Тел: (03655) 4-11-77	Богослужіння: (Правий берег) Неділя, 14 год., кінотеатр „Салют” тел. 525-46-20 Богослужіння: (Лівий берег) Неділя, 11 год., просп. Лісовий 12-6 Тел. 524-68-14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСЬКЕ
Богослужіння: Неділя, 14 год., медичний пункт Тел. (05539) 3-32-58	Богослужіння: Неділя, 10 год., музична школа Тел. (05539) 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД Богослужіння: Неділя, 10.00 Пл. Жупанатська 4,	Мукачеве - вул. Духновича 72, о 16.00 Перечин, Вишкове, Білки.
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 246-75-76 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35 м. Черкаси тел. (0472) 64-45-13	м. Миколаїв тел. (0512) 43-05-16 м. Ізмаїл вул. Кірова 14 м. Белгород - Дністровський тел. (04849) 22-397 м. Харків вул. Артема 38

Вчимося святкувати.

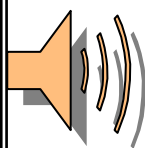
(Лівобережна громада Києва)

Ми помітили й усвідомили, як мало спілкуємося в церкві, мало знаємо одне одного, й малий час проводимо разом. Саме тому вирішили разом святкувати дні народження. Спочатку вирішили, що коли в когось є день народження, кожен принесе щось до чаю і кожен прихожанин дасть одну зрубню на місяць, за що купимо подарунки для іменинника. Настав час і ми помітили, що перша частина нашого договору (чаювання, накриття столу) не дуже добре працює. З одного боку з'явилося багато їжі та солодошів, здавалося, це добре, але майже лише самі іменинники приносили щось на їхній день народження. А в кого не було дня народження, той не дуже відчував відповідальність за стіл. Ми помітили, що таке святкування стає схожим на світське. Накритий стіл стає центральним елементом у святкуванні, а не спілкування, пізнання й наближення один до одного. Це може призвести навіть до якогось суперництва – хто краще може накрити стіл. Зазвичай, іменинник накриває стіл із чистим серцем, і з широю любов'ю, і не його в тому вина, якщо в когось виникає бажання суперництва. Тут можуть бути задіяні чимало факторів, яких навіть, не можливо передбачати. Але головним аргументом було те, що ні в якому разі не можна ставити людей, що бідніші за інших, у незручну ситуацію, давати їм мотивацію накрити стіл такою ж багатий, як і в багатших. У такий спосіб знову втрапляється головна мета: спілкування, єдність. Навпаки, все це може відштовхувати і й розділяти людей. Зазвичай, у світі так буває, запрошуються до такого бенкету лише ті, які потім самі такий бенкет можуть влаштувати. Але якщо людина неспроможна це зробити, то виходить, раз її вже не запрошують, вона змушена шукати іншу компанію. Тому Ісус у Луки 14:12-14 учить нас повністю змінити наш світський погляд про свята і про гостинність, і цьому ми повинні вчитися й практикувати в нашій громаді. У словах Ісуса не стіл у центрі уваги, а люди, спілкування без будь яких майбутніх очікувань та сподівань – лише безумовне прийняття й любов ближнього.

ХРИСТІЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Української Євангельсько-Реформованої Церкви
Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри
м.Свалява, вул.Борканюка (біля муз.школи)
тел.80506665549
працюємо: пон.-п'ятн.: 10.00-17.00

Радіо служіння

Української Євангельсько -
Реформованої Церкви
Слухайте нас у свалявському районі
щоп'ятниці о 13.30 (к.ч.)

Технічний редактор: Мурза Еріка
Члени редакції: Мурза В.,
Пилипенко В., Молнар Ш..
НАША АДРЕСА:
89300 Україна, Закарпатська обл.,
м.Свалява, вул.Визволення 184 / 1
Телефон редакції: 7 30 61
E-mail: murza@UERC.svl.uzhgorod.ua
Тираж видання: 1000 примірників.
Періодичність – раз у два місяці.
Газета розповсюджується за пожертви.

Ми з коренем хочемо вирвати таке святкування, яке спонукає до злих мотивів, як то думає поза церквою: "Я сьогодні накривав стіл, служував вам, витрачав кошти, і втомився на моєму дні народженні, але нічого, я так чи інакше більше виграю від цього, оскільки протягом року всі інші мені будуть служити, накривати стіл і в мене буде власна думка про тих, які не можуть такою ж стіл накрити, як я". І коли хтось у такий спосіб висловлює свою думку, дехто може образитись: «Як можна навіть подумати про мене таке?» Або захищаються: «Але ж ми брати й сестри в Христі, таке не може трапитись серед нас». Проте ті ж люди, хто так реагує, визнають, що ми по природі грішники і корисливий наш егоїзм у наших серцях тільки й чекає нагоди виїти назовні. Тільки Господь може викоринити і не допустити, щоб наше користюдство впливало на наші відносини. Але ми також несемо відповідальність за тим, щоб не дати ніякого приводу для користюдства, скажімо, при святкуванні дня народження в церкві.

Тому ми вирішили, що кожен прихожанин може дати певні кошти не тільки на скромний подарунок для іменинника, але й для солодошів на стіл. Якщо хтось має бажання принести щось своє на стіл, – це можна, але тільки не на свій день народження. Якщо хтось хоче послужити і принести щось, нехай принесе це на день народження іншого і цим покаже свою любов до ближнього. Також цим він, чи вона намагається показати, що було гарно не лише в їхній день народження, але й у свято свого ближнього також. Це буде краще для спілкування, пізнання й служіння одне одному. Таким чином уже не стіл буде в центрі уваги, а брати й сестри в Христі. І всі члени громади, багатші чи бідніші, будуть почуватися в громаді як в себе вдома, і не будуть тягарем для іменинника на його день народження.

Шандор Молнар.
Київ.